

DE CLUB

SEATTLE

AMSTERDAM

NEW YORK

TORONTO

René Solleveld
presenteert

DE CLUB

een muzikale verstrooiing van
Eve Merriam
gebaseerd op authentieke teksten en
muziek uit de periode 1895-1905

regie en decorontwerp

JOHAN GRETER

vertaling en bewerking

HUGO HEINEN

muzikale leiding

HENK VAN DIJK

choreografie

BAMBI UDEN

tap-dance

NIELS MILLER

lichtontwerp

STEPHEN KEMP

kostuums

JACQUES JANSSEN

BOB MOLENAAR

arrangementen

ALEXANDRA IVANOFF

HENK VAN DIJK

ROLBEZETTING

bij de Nederlandse première
in het kader van
het Holland Festival
op 5 juni 1979

in de Kleine Komedie te Amsterdam

HENDRIK STEYN	ADÈLE BLOEMENDAAL
ALLARD TADEMA	ANNET NIEUWENHUYZEN
DIRK VAN KEMPE	ELS VAN ROODEN
ROBERT DUTILH	JENNY AREAN
KAREL	SYLVIA ALBERTS
PIETER	JES VRIENS
MAESTRO	MARJES BENOIST

De rollen van **STEYN, VAN KEMPE** of **DUTILH**
worden afwisselend ook gespeeld door

SYTHA BOLT

De rollen van **KAREL, PIETER** of **TADEMA**
worden afwisselend ook gespeeld door

GHISLAINE OP DE WEEGH

De **MAESTRO** wordt afwisselend gespeeld door
ELISABETH VAN GOUDOEVER

Vanaf 1 januari 1980 zal de rol van **TADEMA** worden overgenomen door
ANNE HAENEN

Regie-assistente/Company-manager

MARGRIET VAN DER HELM

Inspiciënten

BEN MARKX

ROB WIJSMAN

Produktiesekretaresse

BABS VAN OVERBEEK

WIE WAS DIKKER?

Anton Dikker of Henri Thijs?

Henri Thijs, want Anton Dikker hield erg veel van oesters en ander coquillages en was in zijn tijd, en dan praat ik over 1895, al een specialist in de nouvelle cuisine, want immers zijn daar betere voorbeelden van dan oesters, nieuwe haring en verse vis, alles licht en weinig calorieën?

Hij had een fijne neus voor wat goed was.

Vandaar dat hij in dat jaar "de oestersalon en vischhandel" van ene Van Laar overnam ("het tweede huis vanaf de Dam").

Anton Dikker was dus dunner, had wel een huzaren-snor en keek daar altijd ernstig overheen als hij over zijn vak sprak. Hij was zeer geliefd bij zijn clientèle, de zaak liep als een trein en verhuisde naar de huidige plaats, hoek Leidsestraat Prinsengracht.

Nu niet alleen meer oesters en andere schelpdieren, maar ook schitterende hammen en verdere heerlijkheden en zelfs gerechten werden er in de zaak verkocht, waarvoor Henri Thijs werd aangetrokken, kok en leerling van de beroemde Franse grootmeester Escoffier, de grondlegger van de haute cuisine.

Henri Thijs was dus dikker en had een guitig uilebrilletje op, dat altijd op zijn neus zakke, wanneer hij voor het fornuis nieuwe creaties uitvond.

Het zat er dik in; de zaak behoefde uitbreiding, de Zeeuwsche hoek werd gesticht, spécialité: u raadt het, oesters en kaviaar.

Later kwam daar nog een restaurant bij, maar de tijden veranderden en de gestreelde tongen kwamen wat minder in beweging en door de crisistijd diende de vervlakking zich aan.

U begrijpt, de heren kregen hoe langer hoe minder plezier in hun vak en zaten op 't laatst meer in de sociëteit "De Club" en dronken daar teveel van de champagne, die ze vroeger zo veel hadden verkocht. Enfin . . .

Als toen de heer Teekens niet was gekomen, dan zou u nu niet nog kunnen genieten van de zaligheden des keukens in de diverse restaurants, die Dikker en Thijs tot een groep hebben gemaakt en waar nog net als vroeger het verfijnde en kwaliteit de wet uitmaken.

Vraag het onze meester-kok Cees Helder in zijn "Le Chevalier" in Delft of chef Koos van Fulpen in "De Beukenhof" in Oegstgeest of keukenmeester Sjef Schets in Amsterdam, die daar de vijfhoek bestiert wat het culinaire betreft, de vijfhoek, waar het eens allemaal begon.

Ook nu gaat de expansie voort, Les Arcades in IJsselstein, twee prachtige hotels (Alexander en Garden); een heerlijk ontspannend tuin-restaurant met enkel culinaire nouveautés in het lommerrijke Amsterdam-Zuid ligt op de plan-tafel.

Uiteindelijk waren de geesten van de heren Dikker en Thijs ook niet tot bedaren te brengen, vandaar dat ook wij nog veel meer in petto hebben.

Geloof het, we blijven over de tong gaan.

"DE CLUB"

Plaats van handeling van "DE CLUB": een "heerensociëteit" rondom de eeuwwisseling – een tijd waarin het mannelijk chauvinisme hoogtij viert. Dames worden absoluut niet toegelaten, al bepalen ze wél de gedachten en gesprekken.

Waarover praten deze mannen onder elkaar? Hoe gedragen ze zich? Is er sindsdien veel veranderd in de houding tegenover "het zwakke geslacht"? Vanuit de gedachte mannen van DE CLUB nu eens door vrouwen te laten spelen heeft de schrijfster **EVE MERRIAM** lange tijd materiaal verzameld uit de periode van rondom 1900: liedjes, maar ook sketches, revue-nummers, dialogen en grappen uit bladen. Samen met componiste **ALEXANDRA IVANOFF** heeft ze de overstelpende hoeveelheid teksten geselecteerd en gerangschikt. Waar nodig zijn de arrangementen aangepast, maar de teksten en melodieën zijn vrijwel alle authentiek. Ook de grappen dus. „Zulke vreselijke grappen”, schreef een criticus, "dat ze weer vreselijk léuk zijn – of alleen

maar heel vreselijk. . .” **EVE MERRIAM** wilde de teksten voor zichzelf laten spreken, en er een heel vrolijke avond uit samenstellen. Voor de Nederlandse opvoering was het

NEN zo'n tweeëntwintighonderd liedjes geraadpleegd en bestudeerd. Sommige Amerikaanse teksten zijn vervangen door soortgelijke Nederlandse. Veel is vertaald, vaak

(soms uitsluitend heren-) publiek. **EVE MERRIAM** was het van harte eens met deze werkwijze. Ze heeft in New York de hele Nederlandse show aangehoord, en nog vele nuttige suggesties gegeven.

Is er nu veel verschil in mentaliteit tussen de Amerikaanse heren-van-toen en de Nederlandse? Wat de inhoud van de liedjes betreft zouden we zeggen van niet. Wél liggen de Amerikanen door hun music-hall-traditie duidelijk vóór wat betreft spitse, "clevere" teksten en goed in het gehoor liggende melodieën. Een paar uitzonderingen daargelaten, zijn onze vaderlandse tekstschrijvers veel minder spiritueel, en veel vaker bepaald grof en platvloers. Een reden hiervoor is ondermeer dat de "betere kringen" van toen sterk gericht waren op het buitenland; overigens kende men vooral "volks-amusement", dat sterk op Duitsland georiënteerd was: veel operette, polka's-met-vetteknipoog, en veel suikerzoete sentimenten. Wat sentiment betreft wisten de Amerikanen echter ook van wanten.

DE BELANGRIJKSTE BEZOEKERS VAN DE CLUB:

HENDRIK STEYN. DE PRESIDENT. Directeur ener Handelsmaatschappij. Driemaal getrouwd. De oudste van de heren. Joviaal en overheersend.

ALLARD TADEMA. VOORZITTER VAN DE BALLOTAGE-COMMISSIE. Vrijgezel. Welgesteld vrouwenarts. Cynisch, en rap van tong.

DIRK VAN KEMPE. PENNINGMEESTER. Zeer in trek bij de vrouwtjes. Gesjeesd met zijn studie, en met een bankiersdochter getrouwd – om het geld. Maar dat wil hij niet weten.

ROBERT DUTILH. JONG ADVOKAAT. Nieuweling in de Club. Pas getrouwd, dol op zijn vrouw. Hangt nog zeer aan moeders rokken.

En verder:
KAREL. DE PICCOLO.

PIETER. MANUSJE VAN ALLES.

en de **MAESTRO. HEEFT DE MUZIKALE LEIDING.** Speelt piano, en neemt deel aan alle Clubactiviteiten.

nodig een groot gedeelte van die research opnieuw te verrichten.

Deskundig bijgestaan door cabaretier en cabaretkenner **JACQUES KLÖTERS** heeft bewerker **HUGO HEI-**

met ontleningen en citaten uit vaderlands werk. Heel veel grappes die u vanavond hoort, komen rechtstreeks uit de moppentrommel van komieken uit die tijd, en er is destijds smakelijk om gelachen door het

EVE MERRIAM

Van Eve Merriam zijn meer dan dertig boeken gepubliceerd (waaronder veel kinderboeken), waarvan het bekendste, *"The Inner City Mother Goose"* werd omgewerkt tot een Broadway-musical, die geregisseerd werd door Tom O'Horgan (de man van *"Hair"*, *"Lenny"* en andere successen). Ze schreef sketches voor de jaarlijkse *"Spread Eagle Revue"* van de Washington Theatre Club, het D M Z Politiek Cabaret, *"Urban Blight"* en

"The New Feminist Theatre". Het Lenox Art Center bracht in 1975 haar stuk *"Out of Our Fathers House"*, dat gebaseerd is op haar boek *"Growing Up Female in America"*. Ze schreef *"We, the Women"* voor CBS-TV – het eerste coast-to-coast programma over de geschiedenis van de vrouwenbeweging in de Verenigde Staten. Eve Merriam schreef aanvankelijk alleen gedichten maar het viel niet mee om daarvan te leven. Dus had

... Een enorm werk was het, dat doorbladeren van al die teksten en liedjesbundels en moppenboeken van rondom 1900. Bijna elke song in het stuk is authentiek uit die tijd, en elke grap ook. Ik geniet nu geloof ik de twijfelachtige eer dat ik de grootste verzameling chauvinistische mannengrappen bezit ter wereld. Ik heb ze allemaal netjes per onderwerp in dossiers: een afdeling schoonmoedergrappen, grappen over matresses, ontrouw, frivoliteit, vrouwen die teveel kwekken, vrouwen met een gat in de hand, en noem maar op ...

PLEZIER

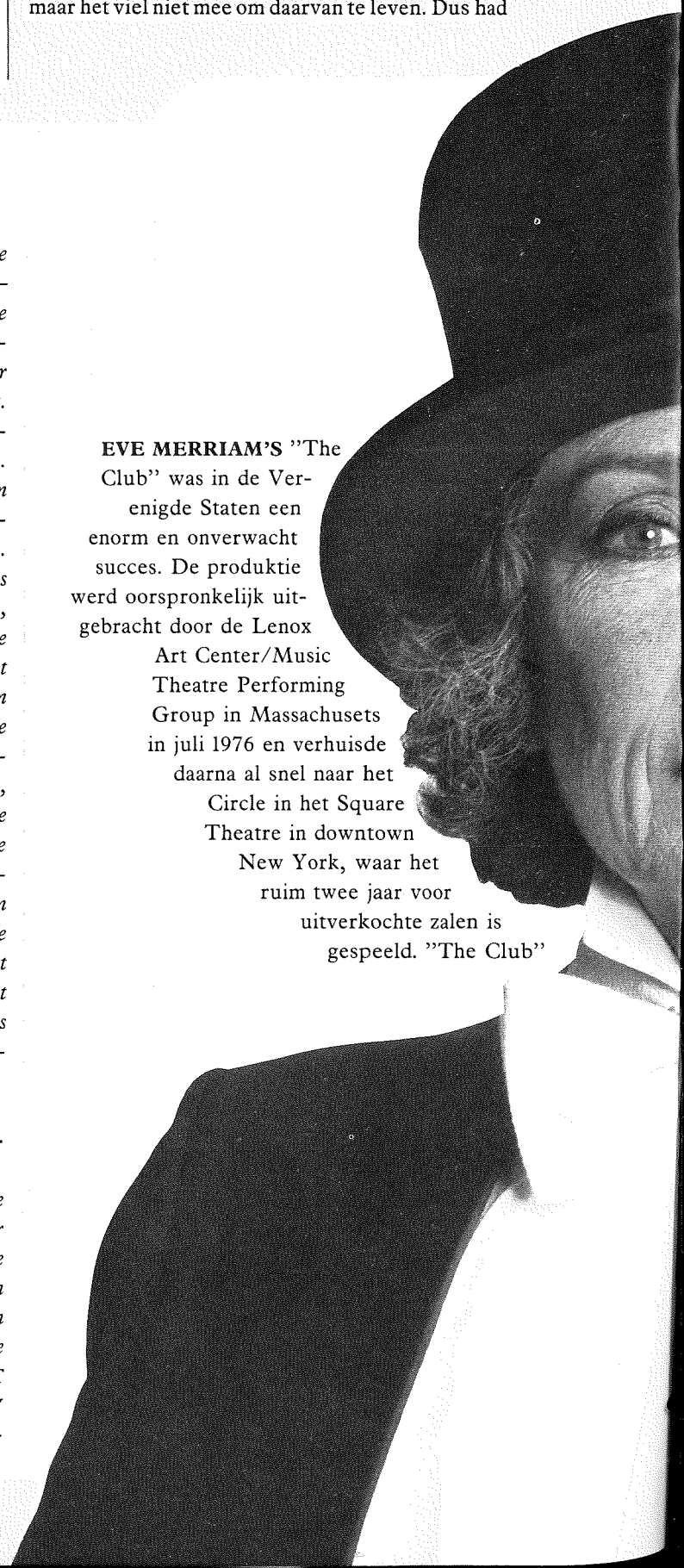
... Maar let wel: het schrijven aan *"De Club"* was heel leuk. Ik heb zelden in mijn leven zoveel plezier gehad als tijdens het werken eraan. Weet je – ik liep al heel lang rond met het idee dat ik iets zou willen

doen met vrouwen die mannenrollen spelen – die omkering fascineerde me. Mannen die vrouwen uitbeelden zijn er altijd genoeg geweest. Maar vrouwen-als-mannen nauwelijks. Een paar jaar geleden begon ik te experimenteren met die omkering. Ik gaf een soort cursus ergens in Minneapolis, een experiment in de geschiedenis van het feminisme, en ik liet een groep leerlingen van die school werken met kinderliedjes en sprookjes, waarbij ze de sexe veranderden. Eén jochie speelde Sneeuwwitje-als-man, een ander een manne-Assepoester die door een prinses wordt wakker gekust ... dat soort dingen. Het was leuk, en heel verhelderend ...

READERS DIGEST-GRAPPEN

... Ik had dus dat idee in mijn kop zitten, maar ik wist er niets mee te beginnen, behalve dan zoiets als een vrouw in een trenchcoat die **HUMPHREY BOGART** speelt, of een **GARY COOPER**-achtige sher-

EVE MERRIAM'S "The Club" was in de Verenigde Staten een enorm en onverwacht succes. De productie werd oorspronkelijk uitgebracht door de Lenox Art Center/Music Theatre Performing Group in Massachusetts in juli 1976 en verhuisde daarna al snel naar het Circle in het Square Theatre in downtown New York, waar het ruim twee jaar voor uitverkochte zalen is gespeeld. "The Club"

ze bijbaantjes. Ze probeerde reclameteksten te schrijven, maar kreeg al gauw ruzie over de kwaliteit en het nut van de produkten die ze aanpreeft. Zelfs was ze een tijdlang redactrice bij het damesblad "Glamour". Ze nam er ontslag toen een wat oudere moderedacteur een opmerking maakte over de rubberhakjes van haar schoenen. Dat hoorde léér te zijn, vond hij – althans bij een beginnend medewerkster van "Glamour".

Ze bleef schrijven, werd onderscheiden met de Yale Younger Poets Prize, en begon boeken te publiceren. Haar laatste boeken zijn "A Husband's Notes about Her" en "Rainbow Writing". Ze schrijft regelmatig artikelen in Newsweek en andere toonaangevende Amerikaanse dag- en weekbladen. Ze voelt zich zeer betrokken bij de Amerikaanse vrouwenbeweging en geeft cursussen aan de New York University over de status van vrouwen in de literatuur en over de rol van de vrouw in het Amerikaanse culturele leven.

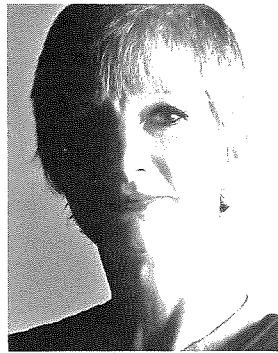
won in 1978 tien Obie-Awards (een hoge toneelonderscheiding, uitgereikt door de gezamenlijke theatercritici van New York), waaronder die voor de beste musical. Er volgden succesvolle opvoeringen in o.m. Toronto, Boston, Seattle, Philadelphia en Tokyo, terwijl er momenteel nog vele nieuwe produkties op stapel staan. Deze Nederlandse "Club" is de première voor het Europese continent.

iff – maar dat leek me vervelend. Dus af en toe als ik met iemand zat te praten zei ik weer es, " Is het eigenlijk niet gek dat vrouwen nooit als mannen optreden in het theater en die ander zei dan, "Ja, gek, ja – nou je 't zegt", en dan praatten we weer over iets anders. Daar bleef het bij, heel lang, tot ik een keer, tussen kerst en nieuwjaar 1976, in een programma over SCOTT JOPLIN op de radio dat liedje hoorde "The Sultan's Harem". Ik hoorde dat, en echt op dat moment, toen ik luisterde naar die vreselijke tekst van dat ding, bedacht ik wat een parodie het zou opleveren: een groep vrouwen gekleed in rok, als FRED ASTAIRE, die met een stalen gezicht dat ellendige chauvinistische liedje zou zingen. En ik dacht, er moeten veel méér liedjes zijn zoals dat, en ik moest onmiddellijk denken ook aan dat soort Readers Digest-grappen – van die echt misserlijke mannen-moppen. Dát is het, dacht ik. En zo'n sociëteit alleenvoor-heren leek me een

passende omgeving . . .

VROUWEN IN MANNENKLEREN

. . . Ik weet nog het eerste gesprek dat ik had met de latere regisseur TOMMY TUNE. "Nou kijk", zei ik, "het gaat om een verzameling liedjes van rondom de eeuwwisseling en grappen, en het speelt in een chique herenclub in die tijd . . . en dan is er een President van de Club en die is al een paar keer getrouwd, en er is een cynische rijke vrijgezel die is gynaecoloog, en een pasgetrouwde, en een man die is bankier, en een bediende zoals ze die hadden . . .", en ik kijk naar TOMMY en die kijkt een beetje verveeld, en ik zeg, "Oh ja. Het hele ding wordt gespeeld door vrouwen in mannenkleren" – en hij gaat rechtop zitten en zegt, "Wacht es. Wacht es even. Dat verandert de zaak . . ." En toen kwamen we los.

ADÈLE BLOEMEN- DAAL

IS, zoals ze zelf zegt
"zeer laat met de
professie begonnen –

na een valse start in
1953 en een hiaat van
zes jaar". Op haar
zevenentwintigste
speelde ze kindertoneel
bij Arena – met een
opmerkelijke
voorkeur voor
heksrollen.

Daarna "alles gedaan
wat me voor de voeten
kwam en me enig
inkomen verschaft", –
en dat werd een hele
waslijst: ze werkte bij
Jaap van de Merwe's
Leidsepleincabaret,
Sieto Hoving, Johan

Kaart, Max Tailleurs
"Doofpot", Rudi
Carrell, Albert Mol,
Lurelei... Wat níet?
Bij Ensemble speelde
ze, onder meer in
"Oh, what a lovely war".
De televisieseries
"Het schaep met vijf
poten" en "Citroentje
met suiker" van Eli
Asser volgden, en niet
te vergeten de welhaast
legendarische "Adèle-
shows" van Rob
Touber. Groot succes
had het cabaret-
programma "Met

blijdschap geven wij
kennis" – met Gerard
Cox en Frans Halsema.
En weer totaal anders
verschijnt ze in de
"Seniorenshow" van de
VARA.

Adèle Bloemendaal is
dol op reizen – hoe
verder hoe beter, op
mensen aan het lachen
maken. Op Leen
Jongewaard. Op slap-
stick. En op haar
zoon John.

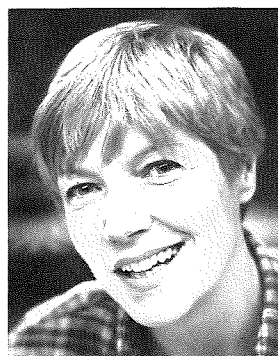
ELS VAN ROODEN

DEBUTEERDE na
haar toneelschooltijd in
Maastricht,
drieëntwintig jaar jong,

in de titelrol van
Sartre's "De eerbied-
waardige lichtekooi".
Dat was bij toneelgroep
Centrum – een gezels-
schap dat ze
opmerkelijk trouw is
gebleven. "De Club"
is, na vijftien jaar, haar
eerste uitstapje.
Ze speelde bij Centrum
een lange reeks mooie
en opmerkelijke rollen.
We noemen: Rosaline in
Shakespeare's
"Liefde's loze les", en
de moederrol in "Een
dag uit de dood van

Verdomde Loewietje".
Voor de laatste rol
ontving ze de
publieksprijs voor de
beste actrice van het
jaar. Bovendien
ontving ze voor haar
acteerprestaties in het
algemeen ook nog de
Cor Hermusprijs.
De laatste seizoenen
vertolkte ze onder meer
grote rollen in
oorspronkelijk
Nederlands werk: in
"De babyfoon" van
Herman Lutgerink,
"Scheiden" van

Ton Vorstenbosch,
en onlangs in diens
"Mata Hari", waarbij
ze zingend en dansend
het middelpunt was.
Els van Rooden was
ook vaak op televisie te
zien. Heel goede
herinneringen heeft ze
zelf aan de enige
vrouwenrol in Pinters
"Thuiskomst".

ANNET NIEUWEN- HUYZEN

MAAKTE een snelle
overstap van het
Amsterdams
Studenten Toneel
(waar ze speelde in

"Een zomer smeult tot
as" van Tennessee
Williams, regie Elise
Hoomans, in het eerste
decor dat Johan Greter
ontwierp naar de
Haagsche Comedie.
Daar debuteerde ze in
een stuk met de
toepasselijke titel
"Het uur der
verrukking".
Dat was in 1953.
Sinds die tijd speelde ze
meer dan negentig
rollen (in vijftientig
jaar!) – na de Haagsche
Comedie bij toneel-
groep Theater, het
Rotterdams Toneel en

(recent) het
Publiektheater.
Ze deed modern en
klassiek blijspel
(om twee voorbeelden
te noemen: Corrie, in
"Op blote voeten in het
park" van Neil Simon,
en Toinette in "De
ingebeelde zieke" van
Molière) en dramatisch
werk, van eigentijds
tot zeer klassiek
(voorbeelden:
Madeleine Pattini in
"Een bruid in de
morgen" van Claus,
en Medea in "Medea"
van Euripides). Maar
ook in musicals hebt u

haar gezien: als Lois
Lane in "Kiss me Kate"
(van Spewack en
Porter), en naast
Eric Schneider in
"Ja, ik wil" (van Tom
Jones en Harvey
Schmidt).
Tweemaal werd Annet
Nieuwenhuyzen
onderscheiden met de
Theo d'Or: in 1965 voor
haar vertolking van
Lavinia in "Rouw past
Electra" van O'Neill,
en in 1974 voor haar
Shen Te/Shui Ta in
"De goede mens van
Sezuan" van Brecht.

JES VRIENS

GING via dansje, liedje, sketchje-tussen-de-schuifdeuren en amateurtoneel in Etten-Leur naar de toneelschool in

Maastricht. Na haar eindexamen in juni 1977 was ze één seizoen bij Globe, waar ze speelde in de komedie "Goed gek", in "De rovers" van Schiller (de rol van Amalia), en in "Burger Schippel" van Sternheim (als Jenny). Het vorig seizoen speelde ze een veelgeprezen rol in Pam Gems' "Mara, Fem, Has en Pink". Ze was Has, een verpleegster die in

de avonduren bijverdient als prostituée. De rol van manasje-van-alles op een herensociëteit is weer even iets heel anders. Maar dat bevalt haar prima.

SYLVIA ALBERTS

MAAKTE na haar opleiding meteen furore bij Ramses Shaffy in het fameuze

programma "Shaffy Chantate" – in 1969. In De Club "staat ze de Heren trouw terzijde", en daar heeft ze ervaring mee: ze deed programma's naast Seth Gaaikema en Ted de Braak, en niet lang geleden met Frits Lambrechts ("Moeder geef me nog es raad"). Eerder was ze één van de oprichters van "Tekstpierement". Sylvia was regelmatig te zien in televisieprogramma's als

"Zomaar een zomeravond" en in kinderseries: "De holle bolle boom" en "De rare vogels". Voorts heeft ze gezongen in zeer veel radioprogramma's. Ze speelde en zong in de musical "En nu naar bed", in "The Rocky Horror Show" en in de Amerikaanse "Bubbling Brown Sugar". Binnenkort gaat ze een plaat maken.

JENNY AREAN

BEGON in 1960 bij het ABC-Cabaret van Wim Kan, zong musicalduetten in Albert Mol-shows bij de NCRV – en maakte furore in "Er valt een

ster" en andere avondvullende televisie-musicals zoals "Brigadoon" en "Vadertje Langbeen". Bij het "serieuze toneel" (toneelgroep Ensemble) speelde ze haar eerste rol (Sorel Bliss) in "Hooikoorts" van Noël Coward. De tijd ná Ensemble is moeilijk in kaart te brengen: een nauwelijks te tellen hoeveelheid televisie- en theateractiviteiten. Een kleine greep: "Het leven van Bertolt Brecht", Hodel in de musical

"Anatevka", "De kleine Mahagonny" van Brecht en Eisler, eigen televisieshows met Rob Touber (voor VPRO en VARA), hoofdrol in de TV-serie "Het meisje met de blauwe hoed", "En nu naar bed" (Annie Schmidt/Harry Bannink), "Irma la Douce", Jaap van de Merwe's "Vrolijke Guerilla", "Scherts, satire, song & ander snoepgoed" van Robert Long en Dimitri Frenkel Frank. Frenkel Frank schreef voor

haar het stuk "Bitter Lemon". Een heel andere activiteit waren de promenadecconcerten die ze deed met het Overijssels Philharmonisch Orkest en het Frysk Orkest. Zoals gezegd: het is maar een bescheiden greep. Prijzen heeft Jenny Arean nooit gehad. Of het moest zijn een compliment van Rika Hopper, in 1960: "Meisje... een prima artiku!".

SYTHA BOLT NA de Akademie voor Kleinkunst, waar ze afstudeerde in 1974, kwam Sytha bij de

cabaretgroep "Tekstpiement". Ze zat in twee programma's: "Wit op zwart" en "Ja, we zijn daar gek" – beide één seizoen. Daarna werkte ze mee aan "Een vrouw is ook een mens" van het Vrouwencabaret. Voorts schreef ze, geheel op eigen initiatief, samen met Tetske van Ossewaarde een programma "Krullen van jezelf". Ze noemden zich "Vaders trots" – en het

werd een succes. Er kwam een L.P., een televisie-optreden en een prijs. Voor de KRO-radio doet ze sinds september 1978 wekelijks een programma "Bij de burens zijn ze ook niet thuis", en dit jaar komt er nog een regelmatig terugkerend programma bij. Sytha is daarnaast docente zangpresentatie aan de Skapino Dansakademie.

GHISLAINE OP DE WEEGH

VOLGDE de opleiding van de Akademie voor Kleinkunst in

Amsterdam. Ze danste en zong een paar jaar lang in de musical "Wat een planeet" van Annie M.G. Schmidt en Harry Bannink. Daarna werkte ze enige tijd bij "Funhouse" van Rob van Houten, en tenslotte maakte ze deel uit van de cabaretgroep "Vangrail". Tussendoor maakte Ghislaine in Londen een grondige studie van het tapdansen. Die opleiding heeft zijn vruchten afgeworpen:

nu al weer een paar jaar geeft ze tapdances aan leerlingen van de Amsterdamse Theaterschool.

ANNE HAENEN

HAD al een grote naam opgebouwd als dramatisch sopraan van uitzonderlijke kracht en expressiviteit vóór ze (met onderscheiding)

afstudeerde aan het Amsterdamse Conservatorium. Al in 1968 zong ze liederen, concerten en opera. Haar internationale debuut maakte ze in het volgende jaar toen ze zong bij het Nederlands Dans Theater in "Circles" van Berio en in Schönberg's "Pierrot Lunaire". Ze had groot succes met haar aandeel in "Solo for Voice I" van John Cage, muziek die werd gebruikt bij een ballet van Hans van Maanen. In 1972 kreeg ze een engagement bij

de Nederlandse Opera voor de rollen van Chrysis in de wereldpremière van Bruno Maderna's "Satyricon", Sybil Vane in de wereldpremière van "Dorian Gray" van Hans Kox, en voor de veeleisende solo "La voix humaine", van Poulenc op tekst van Cocteau. Ze zong de hoofdrol in "De Speler" van Prokofjev (gebaseerd op de roman van Dostojevsky), en Mélisande in "Pelléas et Mélisande" van Debussy en

Maeterlinck. Anne Haenen gaf talloze recitals in Amsterdam en Parijs, in Londen in de Purcell Room, en in New York in de Carnegie Recital Hall, vaak met verrassende (en zeker niet risicoloze) programmeringen. Ze treedt nog steeds regelmatig op met het Nederlands Dans Theater, in werk van Schönberg, Berio, Cage en Ligeti.

MARJES BENOIST

STUDEERDE aan het Amsterdams conservatorium bij Jan Odé, waar zij in 1969

eindexamen deed. Daarna volgde ze cursussen in Siena aan de Accademia Ghigiana, kamermuziek bij Sergio Lorenzi en piano bij Guido Agosti. In Rome studeerde ze privé bij Guido Agosti en gaf concerten voor de Accademia Americana. Daarna werkte ze onder leiding van Hans Dercksen aan het Amsterdams conservatorium waar zij in 1974 met onderscheiding haar solisten-

diploma haalde. In 1975 won zij de Jacques Vonk prijs waardoor zij in de gelegenheid werd gesteld om twee jaar in Moskou aan het conservatorium bij Eugène Moguilevsky les te nemen. Behalve een enkel Brecht-programma is het in De Club voor het eerst dat ze "het lichte repertoire" speelt. En dat valt haar behoorlijk zwaar.

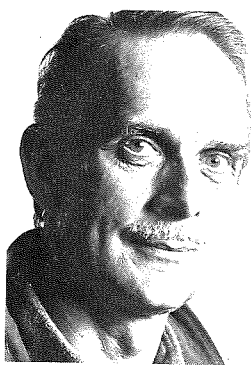

ELISABETH VAN GOUD-OEVER

WERD geboren in

Toronto, Canada, waar zij op achtjarige leeftijd begon met pianospelen. Toen ze dertien was haalde zij met algemene stemmen de hoogste score op een Canadees muziekconcours. Op haar negentiende kwam ze naar Nederland, waar zij tandartsassistente werd, mede om Nederlands te leren spreken. Tijdens deze periode verdiepte ze zich in de lichte muziek. De zondagen dat ze in Canada in de

kerk speelde verwisselde ze in Nederland voor het begeleiden van modeshows en het spelen in restaurants. Omdat ze de muziek niet wilde loslaten besloot ze toch verder te studeren en ging zij een opleiding volgen aan het conservatorium in Hilversum. Door het spelen van de rol van de maestro, waarmee ze haar podiumdebuut maakt heeft ze zelfs haar eindexamen moeten uitstellen.

JOHAN GRETER

BEGON in 1945 als volontair bij het gezelschap van Van Dalsum, Defresne en Sternheim, en legde zich al spoedig toe op decor- en kostuum-

ontwerpen. In 1948 ging hij voor een jaar naar Parijs waar hij werkte voor de Ballets de Monte-Carlo. Terug in Amsterdam richtte hij een kostuum-atelier op, samen met Ruth Hellmer, en werd hij ontwerper en adviseur bij toneelgroep Theater. In 1956 en 1957 studeerde hij regie aan de universiteit van Yale en aan de New Yorkse Actor's Studio. Daarna was hij de adviseur bij de toneelgroepen Theater en Ensemble en deed hij

studentenregies. Sinds 1962 regisseerde hij bij het Nieuw Rotterdams Toneel, "Les caprices de Marianne" van De Musset, "Tartuffe" van Molière, "De leeuwerik" van Anouilh, en de musical "Ja, ik wil" en enige kleine zaal-producties. Bij Studio was hij onder meer verantwoordelijk voor de regie van "De Kneep", "Obaldiade", werk van Lorca en Lanford Wilson. Johan Greter zette overigens ongeveer de eerste

Nederlandse musical ("Mensen, hee mensen!" van Mies Bouhuys en Walter Kous) op de planken, in een studenten-productie. Hij was adviseur bij "Anatevka". Voorts is hij sinds 1970 docent, en tegenwoordig stafdocent, op de Theaterschool. Ook was hij (sinds 1971) verbonden aan het Instituut voor Nederlands Theater Onderzoek, waar hij werkte met beginnende toneelschrijvers.

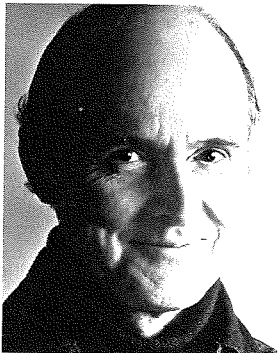

BAMBI UDEN IS

geboren en getogen in Engeland. Ze kreeg haar opleiding bij het Ballet Rambert en de

London Contemporary Dance School. Daarna studeerde ze aan het Centre du Danse classique in Cannes. Ze woont nu al elf jaar in Nederland en is vanaf de oprichting werkzaam bij toneelgroep Baal als trainster. Ze deed daar de choreografie voor produkties, zoals "Baal", "De rit over het Bodenmeer", en "Orpheus"; bij Globe deed ze "Equus", "Kleine man, wat nu?" en "Dimanche".

Ze is bewegingsdocente aan de Amsterdamse Toneelschool. Bij de onlangs opgerichte (niet gesubsidieerde) theatergroep "Nijinsky" treedt ze ook op als actrice.

NIELS MILLER

WERD geboren in Minnesota. Hij kwam reeds als kind van tien in aanraking met de

"show business" toen hij zong en danste in bars, op kermissen, in vaudevilles en nachtclubs. Voordat hij besloot te gaan acteren trainde hij negen jaar voor balletdanser. Daarna studeerde hij vijf jaar bij de Russische regisseur Theodoor Komisarjevsky, en bij Frances Robinson-Duff – destijds de beste "coach" voor acteurs in New York, en een exponent van de Franse

techniek. Als acteur en regisseur werkte Niels Miller in zo'n tachtig produkties op Broadway en Off-Broadway, op Bermuda, in Nantucket en andere theaters aan de oostkust van de USA. Hij speelde en regisseerde onder meer Shakespeare, Tsjechow, Ionesco en Tennessee Williams. Drie jaar geleden kwam hij naar Nederland. Samen met Herman van Veen regisseerde hij

diens "Jukebox". Hij begon op de Prinsengracht zijn eigen toneelschool. Elke week geeft hij daar lessen in acteren, regie en dans aan een vijftigtal leerlingen.

STEPHEN KEMP KREEG

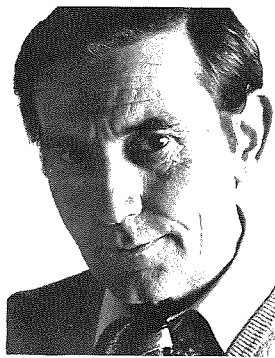
zijn opleiding aan de London Academy of Music and Dramatic Arts (LAMDA), en werkt sindsdien (1970) als lichtontwerper van

toneelstukken, musicals, opera's, balletten, concerten en industriële shows. Hij ontwierp niet alleen voor toneelstukken zoals "Othello", "Under Milkwood", en "Women behind bars" maar ook voor musicals zoals "Oh, Coward", "Godspell" en "Lionel".

Als assistent van Robert Ornbo verzorgde hij de belichting van de opera's "Götterdämmerung" en "Das Rheingold", als

assistent van Joe Davis deed hij het licht bij de opera "King Roger" en bij een concert van Marlène Dietrich. Hij was lichtontwerper bij de opera "L'Ormindo" en bij concerten van Twiggy, Andy Williams en Sammy Davis Jr. Industriële shows van Xerox tot IBM voerden hem van Dallas, Texas tot Hongkong. In Nederland ontwierp hij de belichting voor "Mijn held Tsjitsjikow",

"Het balkon" en "Mara, Fem, Has en Pink".

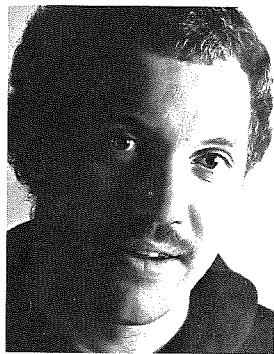

HENK VAN DIJK

ZIT al jaren in "het vak", en heeft aan de wieg gestaan van heel wat muzikale theaterproducties.

Jarenlang was hij begeleider van Wim Sonneveld, en daarna (nu al negen jaar) bij Seth Gaaikema. Henk van Dijk schreef muziek voor velerlei cabaret, schreef chansons, arrangeerde, en heeft grote ervaring met Nederlandse musicalproducties. Hij had de muzikale leiding bij onder meer "Irma la Douce", "Kiss me Kate", "Oh, what a lovely war", "The Fantasticks" en

enkele Brecht-producties. De brede kennis die hij in al die jaren heeft opgedaan brengt hij graag over: met veel plezier geeft hij les op de Amsterdamse toneelschool.

RENÉ SOLLEVELD

STUDEERDE aan de Hogere Economische School in Rotterdam en was tegelijk actief

binnen het Nederlandse Studententoneel. Samen met Johan Greter heeft hij ooit de landelijke studententoneelproductie van de off-off Broadway-musical "Gorilla Queen" opgezet. Hij vertaalde musicals en toneelstukken (waaronder "Hair") en was de eerste "animator-bedrijfsleider" van het HOT-Theater in Den Haag. Ruim drie jaar werkte hij als

producer-dramaturg bij de AVRO-televisie, waar hij verantwoordelijk was voor televisieseries als "Een Mens van Goede Wil", "De Stille Kracht", "Het Testament van Edgar Allan Poe", "Vader en Zoon" en "De Verlossing". In Amsterdam bracht hij de Nederlandse productie van "The Rocky Horror Show". Samen met Matthijs van Heyningen produceerde

hij de speelfilm "Het Debuut" en voor de VARA-televisie de Carmiggelt-serie "Momenten". Het afgelopen seizoen was "Mara, Fem, Has & Pink" te zien. Hij houdt zich nu het liefste bezig met het produceren van "het betere avondje uit".

HUGO HEINEN

STUDEERDE Nederlands en theaterwetenschappen, speelde via studententoneel-activiteiten een tijdje "beroeps", o.a. bij de Nieuwe Komodie en

Proloog, en regisseerde her en der. In die tijd al vertaalde hij veel – in 1969 bijvoorbeeld een bijbels spel in verzen voor Albert van Dalsum. Op musicalgebied heeft hij veel te danken aan Cor Lemaire, met wie hij twee musicals voor studenten schreef. Alles te zamen leverde het hem een beurs op voor New York, waar hij niet alleen tientallen musicals afliep, maar ook stage deed bij Joe Chaikin's "Open Theatre" en bij de "Actor's Studio".

Na New York werkte hij zes jaar bij de televisie als dramaturg. Sinds die tijd schreef en bewerkte hij toneelteksten voor Proloog, Centrum, de Noorder Compagnie en het Gentse Arena. Hij schreef tientallen kinderliedjes – o.a. voor Willem Nijholt. Zijn leukste vertaling (náást "De Club" uiteraard) was zonder twijfel "The Rocky Horror Show", waaraan hij werkte met René Solleveld. Veel succes had onlangs zijn televisiespel "Een

huwelijk" (vrij naar Emants). Als free-lance schrijver werkt hij op het ogenblik aan heel uiteenlopende dingen. Onlangs schreef hij zijn zevende filmscenario – naar verhalen van R.J. Peskens.

ETIQUETTE

Hoe kleedt zich de

”gentleman”?

Het is niet voldoende zijn spiegel te raadplegen alvorens een receptie te bezoeken of naar een bal te gaan. Laat U zich *persoonlijk* inspecteren door bediende of vriend! Doordat hij zulks naliet, betrad een heer onlangs een balzaal, met zorg voor détail en à la mode du jour gekleed – maar met één zijner bretels als een guirlande neerhangende aan de rugzijde zijner pantalon. Zijn spiegel was niet in staat hem deze smaad te besparen.

Pantalons kan men verdelen in twee hoofdklassen: de wijde, en de strak-zittende. Indien taille en postuur van de drager zulks toelaten, doet de strak-zittende pantalon de ledematen in iedere houding verrassend goed uitkomen. Bovendien schenkt zij een air van nonchalante souplesse aan het gehele voorkomen.

Slechts weinigen zijn in staat een cravatte te strikken volgens de regelen der kunst. Om zulks te bereiken is een meer dan normaal ontwikkeld gevoel voor orde en proporties vereischt. Dit zal U in staat stellen de gestrikte das eene zwierige, natuurlijke gratie te verlenen, welke even onmogelijk te definiëren of te doorgronden is als het Wezen der Poëzie.

Besteedt bijzondere aandacht aan het stijven van het rok-wit! Indien het stijfsel van inferieure kwaliteit is (bijvoorbeeld bereid van aardappelmeel!) loopt men de kans dat de stof eene lelijke, gelige kleur bekomt, welke men licht kan houden voor vuil.

Vermijdt absoluut het dragen van sieraden, tenzij ze van bescheidenheid en goede smaak getuigen, en dan nog slechts bij gepaste gelegenheden. Een zegelring aan de pink is toegestaan, en Uw horloge is wellicht getooid met een fijn-schakelige gouden ketting. Maar bedenkt: dit is een tijd van goedkope imitatie en waardeloze prullen; het dragen van sieraden en snuisterijen, waarvan het *practisch nut* niet onmiddellijk duidelijk is, kan men beter nalaten.

Zorgt dat ge immer een tweede, schone zakdoek te Uwer beschikking hebt. Er kan zich licht eene gelegenheid voordoen waarin het ontbreken ervan tot grote verlegenheid kan leiden.

Draagt Uw handschoenen op straat en in openbare gelegenheden; legt nooit bezoek af bij een dame zonder Uw glacés.

Zwarte schoenen zijn geëigend voor de salon. Maar bedenkt: zijden kousen en goed passend schoeisel zullen *nooit* misstaan, bij welke gelegenheid ook, en ongeacht de heersende mode.

Zoekt een hoed die U flatteert. Laat U zich niet verleiden door modegrillen. Een hoed dient in de eerste plaats flatteus te zijn.

LIEDJES IN "DE CLUB"

DE CLUB (Come to the Club tonight)	muziek: William Loraine tekst: George Ade	DE MAN MET DE CENTEN (The man with the dough)	muziek: Harry von Tilzer
HET GESCHENK VAN DE GODEN (The juice of the grape)	ENSEMBLE muziek: Theodore Morse tekst: Edward Madden	IK KOM NET VAN DE BANK (I've just been down to the bank)	tekst: Andrew Sterling VAN KEMPE M.H. Rosenfeld STEYN
ALLE MEISJES, ALLE VROUWEN (All the girls are lovely overly)	muziek: T.W. Thurban tekst: John Haughton	EEN GOEDE SIGAAR (A good cigar is a smoke)	muziek: Victor Herbert tekst: Harry B. Smith VAN KEMPE
SUZIE (Dora)	Manuel Klein VAN KEMPE	TWEE ARMEN	muziek: Johan Koekoek tekst: Chr. S. Tuytelaar KAREL
GRAAG GEZIENE CAROLIEN (Fancy little Nancy Lee)	William Barnes DUTILH	GELD STINKT NIET (If money talks)	J. Fred Helf PIETER
HET BEEN VAN HELEEN (Peggy's leg)	muziek: William Furst tekst: David Belasco	HAAR KLEINE VALIES (Her little valise)	muziek: H.W. Loomis tekst: Elliot Flower MAESTRO
MIRANDA (Miranda)	Clare Kummer TADEMA	IN ALLES ALS ZIJN VADER (He reminds her of his father)	Charles Graham DUTILH
JOSETTE (Josette)	muziek: Ed J. Coleman tekst: M. Fitzpatrick DUTILH	MIJN VADER IS MIJN LICHTEND	E.W. Rogers ENSEMBLE
LOTJE (Cissy)	muziek: George Rosey tekst: Frank Tannehill STEYN	VOORBEELD (Following in father's footsteps)	
CLARA (Gladys)	Theodore Northrup VAN KEMPE	DE ZEVEN	J.H. Speenhoff ENSEMBLE
TOETIE	muziek: Johan Koekoek tekst: Chr. S. Tuytelaar PIETER	PLICHTEN VAN DE VROUW	
ALLE MEISJES, ALLE VROUWEN	(herhaling)	DIE AVOND TONEEL (A night at the play)	Fred J. Hamill KAREL
HET PARELSNOER (String of pearls)	muziek: John W. Bratton tekst: Paul West TADEMA	VESTI LA GIUBBA	Ruggiero Leoncavallo DUTILH
WAS IK MAAR NOOIT GETROUWD (Sur les ponts de Paris)	muziek: Vincent Scotto tekst: M. Dumas VAN KEMPE	MIJN RODE ROOS (My blushing rose)	muziek: Baldwin Sloane tekst: Joseph Hart DUTILH
EN PRINTEMPS (Coquin de printemps)	Ivan Caryll STEYN	MIJN ROZEKNOPJE (My Rosebud)	Vivian Grey TADEMA
MODERNE VROUWEN	M. Dumas TADEMA	KLORIS EN ROOSJE	muziek: Johan Koekoek tekst: J.H. Speenhoff STEYN
PAK DE CENTEN (Get the money)	Nathan Bivins ENSEMBLE	ZE IS ALS EEN ROOS (She's just like a rose)	E.J. Evans VAN KEMPE
'T GAAT OM DE CENTEN (Money)	muziek: W.H. Batchelor tekst: H.B. Smith DUTILH	MIJN ROOS IS DONKER (My dusky rose)	Thomas Allen PIETER
		ROOD, WIT, BLAUW (America's girl)	Safford Waters ENSEMBLE
		HET GESCHENK VAN DE GODEN	(herhaling)
		DE CLUB	(herhaling)

wijzigingen voorbehouden

Deze produktie kwam tot stand door:

REGIE EN DEKORONTWERP	Johan Greter
PRODUKTIE	René Solleveld
VERTALING EN BEWERKING	Hugo Heinen
MUZIKALE LEIDING	Henk van Dijk
CHOREOGRAFIE	Bambi Uden
TAP DANCE	Niels Miller
LICHTONTWERP	Stephen Kemp
GRAFISCHE ONTWERPEN	Henry Cannon
AFFICHE ONTWERP	Martijn, Milaan
DEKORUITVOERING	Nauta & Berntsen B.V., Amsterdam
STOELEN	Weener Meubelen B.V., Amsterdam
STOFFERING	Fons van der Laar, Amsterdam
KOSTUUMS	Jacques Janssen, Bob Molenaar en Anneke van Zijl
FOTO'S	Jan Francis en Ronald Hoeben
AFWERKING FOTO'S	Lux Color B.V., Amsterdam
INSPICIËNTEN	Ben Markx en Rob Wijsman
VERVOER DEKOR	Dolf Gerritse B.V., Amsterdam
DRUKWERK PROGRAMMA'S	Lecturis B.V., Eindhoven
DRUKWERK AFFICHES	Drukkerij Luij & Co., Amsterdam
SCHOENEN	Fa. De Lange, Amsterdam
HAIRSTYLING	Dik Peeters
MAKE-UP STYLING	Winnie Gallis
PRODUKTIESEKRETARESSE	Babs van Overbeek
COMPANY-MANAGER	Margriet van der Helm
BOEKHOUDING	Buro Velzing-Kats B.V., Amsterdam
BANKRELATIE	Pierson, Heldring & Pierson NV, Amsterdam

Met speciale dank aan het Publiektheater,
de Toneelgroep Centrum,
de Nederlandse Operastichting,
en de Westland-Utrecht Hypotheekbank.

Voor informatie over de produktie en boekingen:
René Solleveld Musical Productions B.V.
Prinsengracht 993, 1017 KM Amsterdam
Telefoon: 020-237945

